SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE ELEANOR SHARPSTON,

predstavljeni 11. decembra 2007 [1]

1. Pritožniki so lastniki plovil, ki so del irske ribiške flote. Pred Sodiščem prve stopnje so zahtevale razglasitev ničnosti Odločbe 2003/245/ES [2] (v nadaljevanju: izpodbijana odločba), s katero je Komisija zavrnila njihove zahteve glede povečanja „varne tonaže“ [3] njihovih plovil.

2. V izpodbijani sodbi [4] je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da tožeče stranke niso imele pravnega interesa za vložitev tožbe, saj do dneva izdaje izpodbijane odločbe tožeče stranke teh plovil niso zgradile in torej niso bile lastnice zadevnih plovil. Ugotovilo je tudi, da jih izpodbijana odločba ne zadeva posamično, glede na to, da zadevna plovila ne obstajajo. [5]

3. Sodišče prve stopnje je njihove tožbe zavrglo kot nedopustne. Glede 19 drugih tožečih strank je ugotovilo, da so tožbe dopustne, in je izpodbijano odločbo razglasilo za nično.

4. Tri od štirih neuspešnih tožečih strank [6] so vložile pritožbo. Sodišču predlagajo, naj razveljavi sodbo Sodišča prve stopnje v delu, v katerem so bile njihove tožbe zavrnjene, in naj izpodbijano odločbo razglasi za nično.

1 – Jezik izvirnika: angleščina.

2 – Odločba Komisije 2003/245/ES z dne 4. aprila 2003 o zahtevah, ki jih je prejela Komisija za povečanje ciljev VUP IV zaradi izboljšav glede varnosti, pomorske navigacije, higiene, kakovosti proizvodov in delovnih pogojev za plovila, katerih skupna dolžina znaša več kot 12 metrov (UL L 90, str. 48).

3 – Povečanje tonaže plovil, da postanejo sposobna za plovbo po morju ali da se zagotovi varnejše delovne pogoje za njihovo posadko, ne da bi se povečala tonaža, ki je na razpolago za prevoz rib.

4 – Sodba z dne 16. junija 2006 v združenih zadevah Boyle in drugi proti Komisiji (od T-218/03 do T-240/03, ZOdl., str. II-1699).

5 – Točka 62 izpodbijane sodbe.

6 – Četrta tožeča stranka, O'Neill Fishing Co. Ltd (T-239/03), ni vložila pritožbe.

Pravni okvir

5. Člen 4(2) Odločbe Sveta 97/413/ES[7] določa:

„V večletnih usmerjevalnih programih, namenjenih državam članicam[8], povečanje zmogljivosti, ki izhaja izključno iz izboljšanj na področju varnosti, upravičuje glede na posamezni primer enakovredno povečanje ciljev za segmente flote, če ne povečajo ribolovnega napora zadevnih plovil."

6. Točka 3.3 priloge k Odločbi Komisije 98/125/ES določa:[9]

„Države članice lahko Komisiji vedno predložijo program varnostnih izboljšav. V skladu z določbami členov 3 in 4 Odločbe 97/413 […] Komisija odloči, ali predvideno povečanje zmogljivosti, predvideno v takem programu, upravičuje ustrezno povečanje ciljev VUP IV […]".

Dejansko stanje

7. Med letoma 1999 in 2001 sta ministrstvo za pomorstvo (v nadaljevanju: ministrstvo) in Komisija izmenjala korespondenco v zvezi s členom 4(2) Odločbe 97/413.

8. V tem obdobju so pritožniki od ministrstva zahtevali, naj jim dovoli povečanje zmogljivosti zaradi izboljšav na področju varnosti na podlagi člena 4(2) Odločbe 97/413 in točke 3.3 priloge k Odločbi 98/125.

9. Z dopisom z dne 14. decembra 2001 je ministrstvo na podlagi člena 4(2) Odločbe

7 – Odločba Sveta 97/413/ES z dne 26. junija 1997 o ciljih in pravilih za prestrukturiranje ribiškega sektorja Skupnosti med 1. januarjem 1997 in 31. decembrom 2001 za doseganje trajnega ravnotežja med ribolovnimi viri in njihovim izkoriščanjem (UL L 175, str. 27).

8 – Kratica VUP.

9 – Odločba Komisije 98/125/ES z dne 16. decembra 1997 o odobritvi večletnega usmerjevalnega programa ribiške flote Irske za obdobje od 1. januarja 1997 do 31. decembra 2001 (UL 1998 L 39, str. 41, v nadaljevanju: VUP IV).

97/413 Komisiji predlagalo povečanje polivalentnega segmenta [10] irske flote za 1.304 ton bruto (v nadaljevanju: BT) in pelagičnega segmenta [11] za 5.335 BT. (Druge države članice so predlagale podobno za plovila svojih ribiških flot.)

10. V dopisu ministrstva je bilo navedeno, da so ga spodbudile zahteve 38 lastnikov plovil, ki so izvedli spremembe na svojih plovilih ali so jih nadomestili oziroma to nameravajo storiti. Dopisu je bila priložena dokumentacija v zvezi z zadevnimi plovili, med katerimi so bila tudi plovila pritožnikov.

11. Komisija je 4. aprila 2003 sprejela izpodbijano odločbo. Izrek izpodbijane odločbe se glasi:

„*Člen 1*

Upravičenost zahtev

Zahteve za povečanje ciljev VUP IV na področju tonaže se bodo štele za upravičene pod naslednjimi pogoji:

1. država članica je poslala zahteve v vsakem posameznem primeru pred 31. decembrom 2001;

2. plovilo je pravilno vpisano v ladijski register Skupnosti;

3. skupna dolžina plovila je najmanj petnajst metrov;

4. povečanje tonaže je posledica že izvedenih posodobitvenih del na glavnem krovu oziroma del, ki se bodo izvedla na že obstoječem registriranem plovilu, ki je ob začetku del staro najmanj pet let. Če se je plovilo potopilo, mora

10 – Ta segment vsebuje večnamenska plovila in vključuje majhna obalna plovila ter srednja in velika plovila za plovbo na odprtem morju za lov na belo ribo, pelagično ribo in školjke: glej letno poročilo organa za izdajo dovoljenj za plovila za pomorski ribolov irskega ministrstva za pomorstvo za leto 2005 (letno poročilo za leto 2005), na str. 7, ki ga najdete na http://www.dcmnr.gov.ie/NR/rdonlyres/1293CB76-B763-43A7-8AB9-F1F696245A28/0/LicensingAuthAnnRept051.pdf.

11 – Ta segment vključuje plovila, namenjena pretežno ribolovu pelagičnih vrst (predvsem slanik, skuša, šur in sinji mol): glej letno poročilo za leto 2005, str. 7.

biti povečanje tonaže posledica večje prostornine na glavnem krovu nadomestnega plovila v primerjavi s potopljenim plovilom;

5. povečanje tonaže je upravičeno za izboljšavo varnosti, pomorske navigacije, higiene, kakovosti proizvodov in delovnih pogojev;

6. prostornina pod glavnim krovom spremenjenega ali nadomestnega plovila se ne poveča.

Zahteve za povečanje ciljev VUP IV glede moči niso upravičene.

Člen 2

Zahteve, sprejete na podlagi meril, določenih v členu 1, so navedene v Prilogi I.

Zahteve, zavrnjene v skladu z merili, določenimi v členu 1, so navedene v Prilogi II.

Člen 3

Kraljevina Belgija, Irska, Kraljevina Nizozemska, Kraljevina Švedska in Združeno kraljestvo Velika Britanija in Severna Irska so naslovniki te odločbe.“

12. Na seznamu „zavrnjene zahteve“ iz Priloge II k izpodbijani odločbi so bile tudi zahteve pritožnikov glede novih plovil, ki so zamenjala MFV Westward Isle (Flaherty), MFV Menhaden (Murphy) oziroma MFV Golden Rose (Ocean Trawlers), od katerih pa nobeno ni bilo potopljeno.

Postopek pred sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

13. Pred Sodiščem prve stopnje je 23 tožečih strank predlagalo, naj se izpodbijana odločba razglasi za nično v delu, v katerem so bile zavrnjene zahteve za povečanje zmogljivosti njihovih plovil. Vse zahteve so se nanašale na gradnjo novih plovil, ki bi nadomestila plovila, ki se niso potopila. Zatrjevale so neobstoj pristojnosti Komisije, kršitev obveznosti obrazložitve in kršitev načela enakega obravnavanja.

14. Sodišče prve stopnje je najprej odločalo o ugovoru dopustnosti, ki ga je vložila Komisija, da naj izpodbijana odločba ne bi zadevala tožečih strank neposredno in posamično v smislu člena 230 ES. Ta ugovor je zavrnilo na podlagi tega, da (i) je ta odločba skupek posamičnih odločb, v katerem vsaka vpliva na pravni položaj lastnikov plovil, navedenih v prilogah, vključno s tožečimi strankami, ki so bile opredeljene glede na vse druge osebe in so se posamično enako razlikovale kot naslovnik odločbe, in (ii) da neposredno vpliva na pravni položaj tožečih strank in tako ne dopušča diskrecije naslovnikom, ki naj bi jo vnesli v svojo zakonodajo. [12]

15. Vendar je Sodišče prve stopnje glede na odgovore Irske na vprašanja, zastavljena z ukrepi procesnega vodstva, samo zastavilo vprašanje, ali so Thomas Flaherty (zadeva T-224/03), Ocean Trawlers Ltd (zadeva T-226/03), Larry Murphy (zadeva T-236/03) in O'Neill Fishing Co. Ltd (zadeva T-239/03) [13] imeli pravni interes za vložitev tožbe. Sklenilo je:

„(62) Iz teh odgovorov izhaja, da so zahteve, ki so jih vložile te štiri tožeče stranke, temeljile na njihovi takratni nameri, da zgradijo plovila in jih poimenujejo z imeni, povzetimi v Prilogi II k izpodbijani odločbi. Vendar se je izkazalo, da navedene tožeče stranke teh plovil niso zgradile, tako da na dan izdaje izpodbijane odločbe dejansko niso bile lastnice zadevnih plovil. Iz tega sledi, da navedene tožeče stranke nimajo pravnega interesa za vložitev tožbe. V vsakem primeru pa jih izpodbijana odločba ne zadeva posamično, glede na to, da zadevna plovila ‚ne obstajajo.'"

16. Sodišče prve stopnje je nato izpodbijano odločbo razglasilo za ničnо v delu, v katerem se je nanašala na plovila preostalih 19 tožečih strank. Ugotovilo je, da je Komisija prekoračila pooblastila, ko je v izpodbijani odločbi uporabila merila, ki jih zadevni veljavni predpisi ne določajo, [14] zlasti s tem, da je zavrnila vse zahteve za povečano varno tonažo, ki ni bila pridobljena s spreminjanjem obstoječih plovil, ampak z zgraditvijo novih namesto obstoječih plovil. [15]

17. Pritožniki trdijo, da gre pri ugotovitvi o dopustnosti njihovih tožb za napačno uporabo prava. Zahtevajo, da Sodišče razveljavi izpodbijano sodbo v delu, v katerem

12 – Točke od 42 do 60 izpodbijane sodbe.

13 – Ni vključen v to pritožbo: glej opombo 6.

14 – Točka 134 izpodbijane odločbe.

15 – Točke od 102 do 132 izpodbijane odločbe. Ker je bilo v pomorski zgodovini veliko žalostnih primerov, kjer so spremenjena in/ali „izboljšana" plovila utrpela strukturno napako in bila potopljena v slabem vremenu, smo lahko v imenu ribičev hvaležni, da je Sodišče prve stopnje odločilo tako.

je zavrnilo njihove zahteve in jim naložilo plačilo stroškov. Zahtevajo tudi, naj Sodišče razglasi izpodbijano odločbo za nično in naloži Komisiji plačilo stroškov celotnega postopka.

20. Pomembno je upoštevati, da je v preostalem delu sodbe (noben del, v katerega Komisija dvomi) Sodišče prve stopnje (i) zavrnilo – ne da bi razlikovalo med sedanjimi pritožniki in drugimi 19 tožečimi strankami – ugovor Komisije, da izpodbijana odločba nobene izmed tožečih strank ni zadevala neposredno ali posamično, in (ii) ugotovilo, da Komisija ni ravnala pravilno, ko je zavrnila zahteve na podlagi tega, da bi bilo povečano varno tonažo bolje pridobiti z gradnjo novih plovil kot s spremembo obstoječih.

Analiza

18. Tako med pisnim kot med ustnim postopkom so stranke podrobno obravnavale številna dejstva, ki se mi ne zdijo upoštevna za to pritožbo, katere namen je določiti, ali so ugotovitve Sodišča prve stopnje iz točke 62 izpodbijane sodbe lahko pravno pravilne.

21. Pritožniki med drugim trdijo, da ugotovitev nedopustnosti glede njih ni v skladu s preostalimi ugotovitvami. V bistvu se zaradi spodaj navedenih razlogov strinjam in mislim, da v ta namen ni nujno – ali ustrezno v kontekstu pritožbe – preučiti preostala predložena dejstva.

19. Sodišče prve stopnje je tožbe pritožnikov zavrglo kot nedopustne iz dveh razlogov: (i) neobstoj pravnega interesa za vložitev tožbe, ker pritožniki, čeprav so takrat imeli namen zgraditi plovila in jih poimenovati, kot je določeno v Prilogi II k izpodbijani odločbi, teh plovil niso zgradili, tako da na dan izdaje izpodbijane odločbe dejansko niso bili lastniki zadevnih plovil; in (ii) neobstoj posamičnega zadevanja, saj zadevna plovila „niso obstajala“.

Pravni interes

22. Po ustaljeni sodni praksi je ničnostna tožba, ki jo vloži fizična ali pravna oseba, dopustna le, če ima tožeča stranka interes, da se ugotovi ničnost izpodbijanega akta.

Ta interes mora biti obstoječ in dejanski. Ocenjuje se ga na dan, ko je vložena tožba. [16]

23. V točki 62 sodbe je Sodišče prve stopnje lastništvo nadomestnih plovil na dan izdaje izpodbijane odločbe obravnavalo kot odločilni dejavnik pri odločanju, ali imajo pritožniki pravni interes. Nikjer v sodbi ni nobene ugotovitve, da je imelo drugih 19 tožečih strank na ta dan v lasti plovila, lahko pa sklepamo, da so bili glede tega zadovoljni, sicer bi bila odločitev Sodišča prve stopnje glede dopustnosti popolnoma samovoljna.

24. Na podlagi tega je odločilo, da so tožeče stranke, ki so že zgradile (ali so morda že gradile) nadomestna plovila, katerih lastniki so bile na dan izpodbijane odločbe, imele pravni interes, da se ta odločba razglasi za ničnо, medtem ko tožeče stranke, ki niso ravnale tako, nimajo tega pravnega interesa.

25. Ta vidik se mi zdi popolnoma napačen.

26. Postopek, na katerega se ta primer nanaša, je postopek pridobitve dovoljenja. Določena tonaža je dovoljena za ribiško floto vsake države članice in določeno povečanje te tonaže se lahko odobri z odločbo Komisije, če so upoštevna merila izpolnjena.

27. Gotovo je res, da ni videti, da bi postopek imel za posledico prepoved izvajanja dela, ki se zahteva za tako povečanje tonaže, preden je izdano dovoljenje. Vendar niti ne preprečuje čakanja na dovoljenje, preden se delo izvede. Slednji pristop je za mnoge bolj razumen, če ne celo pravilnejši.

28. Če bi bilo, kot je ugotovilo Sodišče prve stopnje, povečanje varne tonaže z zgraditvijo nadomestnega plovila primerno za izdajo dovoljenja, bi vse osebe, ki so zahtevale dovoljenje za tako povečanje, očitno imele pravni interes za razglasitev ničnosti odločbe, s katero je bilo to dovoljenje zavrnjeno. Nedvomno je res, da imajo večji interes tisti, ki so že v času izpodbijane odločbe imeli stroške s to gradnjo, vsi pa ga imajo. Razglasitev ničnosti odločbe pomeni, da je za vse tiste, katerih zahteve so bile zavrnjene, spet mogoče izdati dovoljenje in da tako dovoljenje, če je bodoče, pomeni, da karkoli je treba storiti, da se doseže ali uporabi povečano varno tonažo, se lahko stori. Izpodbijana

16 – Glej nedavni primer te sodne prakse, sodbo z dne 20. septembra 2007 v zadevi Salvat père & fils in drugi proti Komisiji (T-136/05, ZOdl., str. II-4063, točka 34, in tam navedena sodna praksa).

sodba nima nobenega temelja za razlikovanje med tožečimi strankami na podlagi tega, koliko so pričakovale izdajo dovoljenja pred izdajo izpodbijane odločbe in zdi se mi, da ta temelj ne obstaja.

29. Trditev Komisije, da ta pravni interes lahko med tem postopkom preneha in da interes pritožnikov temelji na bodočem, hipotetičnem dogodku, torej ne vzdrži.

Akt, ki posamično zadeva tožeče stranke

30. Drugo merilo, na podlagi katerega je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da so bile tožbe pritožnikov nedopustne, je bilo pomanjkanje tega, da akt posamično zadeva tožeče stranke v skladu s členom 230 ES. Ugotovilo je, da je izpodbijana odločba vse posameznike neposredno zadevala in da je lastništvo plovil, naštetih v prilogah, zadostovalo, da se je ugotovilo da je akt posamično zadeval tožeče stranke, kjer so se pritožniki razlikovali le na podlagi tega, da zadevna plovila „niso obstajala“.

31. Zdi se mi, da obstajata dve možnosti, kaj je Sodišče prve stopnje mislilo s to besedo.

32. Običajni pomen „neobstoja“ se nanaša na nekaj, kar ni resnično ali obstaja navidezno in torej obstaja le v domišljiji. V tem primeru naj bi pomenilo, da pritožniki dejansko niso želeli nadomestiti svojih prvotnih plovil z drugimi z dodatno varno tonažo ali da je šlo le za idejo ali načrt, ki ni imel nobenega resničnega učinka.

33. Vendar v izpodbijani sodbi ni nobenega dejstva, ki bi podprlo ta vidik. Ni ga mogoče izvesti iz tega, da pritožniki na dan izpodbijane odločbe še niso zgradili ali začeli graditi načrtovana nadomestna plovila.

34. Druga razlaga je to, da je Sodišče prve stopnje z izrazom „niso obstajala“ želelo zgolj povedati, da plovila resnično niso obstajala.

35. Res je, kot trdi Komisija, da je vprašanje, ali je bilo določeno plovilo zgrajeno ali ne,

dejansko vprašanje, ki ne more biti predmet pritožbe, saj Sodišče prve stopnje ne sme izkrivljati dokazov. Sklep, ki ga dobimo iz tega dejstva (zlasti, če dejstvo, da načrtovano plovilo še ni bilo zgrajeno, pomeni, da pritožnika ne zadeva posamično), pa je pravno vprašanje, glede katerega se je mogoče pritožiti.

36. Zaradi enakih razlogov *mutatis mutandis*, kot sem jih zgoraj predstavila glede interesa [17], ne sprejmem, da je obstoj ali lastništvo nadomestnih plovil na dan izpodbijane odločbe, na dan, ko se je začel postopek pred Sodiščem prve stopnje, ali na dan izdaje izpodbijane sodbe, pravilen preizkus za določanje, ali izpodbijana odločba pritožnike posamično zadeva.

37. Na zaslišanju je Komisija skušala primerjati pritožnike z osebo, ki bo mogoče nekoč kupila ferrari. Trdila je, da namen še ne pomeni, da je taka oseba dejanski (sedanji) lastnik ferrarija, niti je ne individualizira dovolj, da bi lahko izpodbijala kakršnokoli odločbo, ki se nanaša na ferrari. Stališče Komisije glede osebe, ki upa, da bo nekoč lastnik ferrarija, je pravilno. Vendar primerjava s položajem pritožnikov ni sprejemljiva.

38. Kot je ugotovilo Sodišče prve stopnje v točkah od 42 do 60 sodbe, je izpodbijana odločba vse tožeče stranke posamično zadevala, ker so posamično zahtevale dovoljenja za dodatno varno tonažo, ker so bile te zahteve vložene in se je o njih presojalo v vsakem primeru posebej in ker se jih je posamično identificiralo kot lastnike plovil, naštetih v Prilogi II k odločbi.

39. Tega položaja ni mogoče primerjati s položajem posameznika, ki upa, da bo nekoč kupil ferrari in želi izpodbijati splošni akt, ki se nanaša na ferrarije in ki bi ga lahko oviral pri njegovih načrtih.

40. Dalje Komisija trdi, da ko je plovilo še v fazi skice, njegovega lastništva ni mogoče pripisati nobeni stranki. Stranke, ki v določenem času poseduje le načrt za določeno plovilo, akt ne more posamično zadevati.

17 – Glej točke od 22 do 28.

Predložene načrte lahko (alternativno ali dodatno) pozneje uporabi druga stranka.

41. Ta trditev se mi ne zdi upoštevna.

42. Vsi načrti, bodisi za nova plovila bodisi za spremembo obstoječih, se lahko prerišejo ali ponovno uporabijo na različne načine s spremembami ali brez njih. Vendar, kot je Komisija na zaslišanju sama trdila in kot izhaja iz pravnega konteksta, se zahteve za varno tonažo ocenjujejo v vsakem primeru posebej. Če je podeljena, varna tonaža pripada k določeni uporabi. Če se enaki načrti uporabijo pozneje ali dodatno v drugačnih okoliščinah, dovoljenje za dodatno varno tonažo pripada le lastniku točno določenega plovila.

43. Sklepam, da je Sodišče prve stopnje, odvisno od tega, kaj je mislilo, ko je uporabilo besedno zvezo „ne obstajajo“, bodisi pravno napačno opredelilo dejstva bodisi je pri določanju, ali izpodbijana odločba pritožnike posamično zadeva, uporabilo pravno nepravilen preizkus.

Predlog glede pritožbe

44. Iz zgoraj navedenih razlogov sklepam, da je treba sodbo Sodišča prve stopnje razveljaviti v delu, v katerem je bilo izrečeno, da so tožbe pritožnikov nedopustne.

Predmet tožbe na prvi stopnji

45. Člen 61 Statuta Sodišča določa, da Sodišče lahko, kadar razveljavi odločitev Sodišča prve stopnje, samo dokončno odloči o zadevi, če stanje postopka to dovoljuje.

46. Običajno ne bo primerno, da bi Sodišče, potem ko spremeni ugotovitev glede dopustnosti, nadaljevalo presojo temelja zadeve na prvi stopnji. V večini primerov *per definitionem* trditve glede temelja Sodišče prve stopnje ni presojalo in stanje postopka tako Sodišču ne omogoča, da sprejme odločitev.

47. Vendar v tem primeru, ko bo ugotovljena dopustnost tožb pritožnikov, teh ni mogoče razlikovati od preostalih 19 tožečih strank. Vse tožbe so bile del skupnih serij, vse tožeče

stranke so zastopali isti odvetniki in Sodišče prve stopnje je presojalo vse argumente skupaj, tako da ni razlikovalo med posameznimi tožečimi strankami. Svojo odločitev je sprejelo na podlagi, ki je enako veljavna za vse te tožeče stranke.

48. Stvarna analiza v izpodbijani sodbi se torej lahko brez spremembe uporabi za pritožnike, saj učinkuje natančno tako, kot so ti na začetku zahtevali. Sodbo se razveljavi le v delu, v katerem določa, da so tožbe pritožnikov nedopustne.

49. Ker je Sodišče prve stopnje omejilo razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe na razglasitev ničnosti učinka glede plovil tistih tožečih strank, katerih tožbe so bile razglašene za nedopustne, mora Sodišče prve stopnje razglasiti za nično odločbo Komisije 2003/245/ES tudi v delu, v katerem se nanaša na plovila pritožnikov. To bi pritožnike postavilo v enak položaj kot tožeče stranke, ki so pred Sodiščem prve stopnje uspele in zdaj pričakujejo novo odločbo Komisije glede uporabe varne tonaže.

Stroški

50. V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Pritožniki so priglasili stroške in trditve Komisije glede pritožbe so po mojem mnenju neuspešne. Zato mora Komisija nositi stroške.

Predlog

51. Na podlagi zgoraj navedenih ugotovitev Sodišču predlagam, naj:

– razveljavi sodbo Sodišča prve stopnje T-224/03, T-226/03, in T-236/03 v delu, v katerem je tožbe za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije 2003/245/ES zavrgla kot nedopustne in pritožnikom naložila plačilo stroškov;

– razglasi za nično Odločbo Komisije 2003/245/ES z dne 4. aprila 2003 o zahtevah, ki jih je prejela Komisija za povečanje ciljev VUP IV zaradi izboljšav glede varnosti, pomorske navigacije, higiene, kakovosti proizvodov in delovnih pogojev za plovila, katerih skupna dolžina znaša več kot 12 metrov, v delu, ki velja za plovila pritožnikov;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.